

λήλως πρὸς τὴν δευτέραν ταύτην ἢ λογία ποιήσεις, ἀπομίμησις πιστὴ ἢ μᾶλλον δουλικὴ τῶν ἀρχαίων προτύπων, συνεπῶς τηροῦσα ὅλας τὰς οὐσιώδεις λεπτομερείας τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς των, οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ τῆς ὕλης, καλλιεργεῖται μετὰ μεγάλου ζήλου ὑπὸ τῶν πιστευόντων, ὅτι οὕτω συνεχίζουσιν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν παράδοσιν. Ἐκ τούτου καθίσταται λίαν πρόδηλον, ὅτι ἡ ποιήσις αὕτη οὐδὲν νέον φέρει εἰς τὸν ἑλληνικὸν πνευματικὸν κόσμον, ἐπὶ πλέον δὲ ὅτι εὐρίσκεται ὅλως ἔξω τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν τόσον εὐρέως καλλιεργεῖται, καίτοι ἐπιδιώκει νὰ ἔχη χαρακτήρα τινα συγχρονισμοῦ, θίγουσα σημεῖα τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου τοῦ ἔθνους.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν λογίαν ποιήσιν ἡ δημοτικὴ τοικύτη εἶναι ἡ ἄμεσος καὶ γνησία τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς ἐκδήλωσις. Ἐὰν ἡ εἰς τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν ποιήσις τῶν τελευταίων βυζαντινῶν αἰώνων εὐρίσκετο εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὸ κυριαρχοῦν τότε ἀνὰ πάντα σχεδὸν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον πνεῦμα τοῦ ἱποποτικοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ παρήγαγε πλὴν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ τὰ μυθιστορηματικῆς ὕφης ἔμμετρα ἔργα, κατὰ τὴν μεταβυζαντινὴν ἐποχὴν ἡ ποιήσις αὕτη στρέφεται πρὸς νέους ὀρίζοντας καὶ προσαρμύζεται πρὸς τὴν νέαν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους. Ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν μύθων καὶ τῶν ρωμαντικῶν ἱστοριῶν ἡ δημοτικὴ ποιήσις μεταπίπτει εἰς νέον κόσμον, τὸν ὁποῖον ἀποτελοῦν αἱ γενικαὶ καὶ εἰδικαὶ λεπτομέρειαι τοῦ πρακτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ βίου. Ὁ κόσμος τῆς φαντασίας ὑποχωρεῖ πρὸ τῶν ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἢ ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς πραγματικότητος ἀντίκρουσις τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν.

Ἡ μεγάλη αὕτη διαφορὰ μεταξὺ τῆς λογίας καὶ δημοτικῆς ποιήσεως θὰ καταφανῆ ἔκ τῆς ἰδιαιτέρας ἐκάστης ἐξετάσεως.

I—Η ΛΟΓΙΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ λογία ποιήσις ὡς ἀπορρέουσα ἀπὸ τὴν τάσιν ἢ μᾶλλον τὴν μὲν σκοποῦ θέλησιν νὰ συνεχισθῇ ἢ ἀρχαία ἑλληνικὴ παράδοσις χρησιμοποιεῖ καὶ ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα τῆς ποιήσεως τῆς κλασικῆς ἐποχῆς. Δὲν εἶναι μόνον ἡ γλῶσσά της ἀρχαία· εἶναι καὶ ἡ